

[Pelle Voigt]

man vil, det er et spørgsmål om politisk prioritering. En af CDs meget store mærkesager i regeringen i øjeblikket er at få gennemført forslag om bygning af en Storebæltsbro. Det svarer til opførelsen af ca. 40.000 boliger. Det er et spørgsmål om politisk valg, og jeg behøver sådan set ikke at gå videre og genere CD med F-16 fly og andre af den slags ubehagelige ting, men man kan faktisk opføre et sted mellem 30.000 og 40.000 boliger ved at undlade at opføre en Storebæltsbro. Det er et spørgsmål om et politisk valg. Det er ikke et spørgsmål om, at der er nogle hellige statsfinanser af en eller anden bestemt størrelse, som ikke kan røres, rent bortset fra argumentet med, at man altså sparer arbejdsløshedsunderstøttelse ved at sætte folk i arbejde.

Jeg synes, at det var rimeligt, om man begyndte at forstå det, og den bemærkning er også henvendt til boligministeren, som øjensynlig lå under for det indtryk, at jeg mente, man kunne plukke penge ud af den blå luft. Det mener jeg ikke man kan, men jeg mener, at hvis man kan gøre en rimelig samfundsmæssig indsats og samtidig forbedre de offentlige finanser, sådan som man i vid udstrækning kan ved at lave beskæftigelsesfremmende projekter, så bør man gøre det, selv om det måske er et skub til markedskræfterne.

I øvrigt mener jeg, at den krise, som landet har været inde i nu i så lang tid, og som der ikke er noget tegn på at vi kommer ud af, uanset hvad finansministeren måtte sige, måske er et eksempel på, at markedskræfterne efterhånden ikke bare behøver et skub, men at de behøver et spark et sted, som folketingets forretningsorden desværre forbyder mig at præcisere nærmere.

Jeg skal sluttelig sige til boligministeren, at jeg er skuffet over, at de problemer, jeg rejste omkring de store betonbyggerier og de meget store ødelæggelser, der sker dér, helt blev negligeret og gjort til et spørgsmål om forskning og om, hvorvidt man sådan principielt kunne bo i beton eller man ikke kunne. Jeg prøvede faktisk at illustrere, at der er nogle meget store problemer, og at der bliver nogle kæmpestore genopretningsproblemer i de områder, hvis de overhovedet på længere sigt skal gøres beboelige, og det problem løses altså ikke ved forskning. Det løses ved, at man går ind og prøver at gøre noget ved det,

men det bliver en sag, vi kommer til at vende tilbage til.

Så skal jeg sige, at SF ikke kan stemme for hr. Dræbyes helt intetsigende dagsorden, men at vi derimod vil stemme for den af hr. Knud Damgaard foreslåede dagsorden, og så skal jeg i øvrigt henvise til, at vi er tilfredse med, at der tales om arbejder i tråd med dem, som er foreslået af Håndværksrådet og LO, fordi vi stadig mener, at der i det forslag, der ligger fra Håndværksrådet og LO, kan laves forbedringer, ikke mindst ved at man undlader at favorisere ejerboligerne urimeligt på lejeboligernes bekostning.

Lawaetz (FP):

Jeg vil blot sige, at rent politisk er jeg egentlig ikke så utilfreds med den ret fredelige debat, der har været ført i dag, for jeg gik i min ordførertale ind på, at det eneste, der hjalp på længere sigt, var en generel forbedring af økonomien og dermed arbejdsforholdene, og det er blevet fulgt op af boligministeren, af finansministeren og af hr. Fogh Rasmussen. Det vil med andre ord sige, at der måske ligger lidt optimisme i, at man peger på nogle fornuftige langtrækkende ting som rentestørrelse osv. – hvis det er en lille smule at glæde sig over.

Så vil jeg godt sige til boligministeren, at vi er i og for sig ikke uenige. Jeg udtrykte mig måske ikke klart. Jeg mener også, der er behov for byggeri, men det, jeg mente, var, at der var manglende efterspørgsel af de grunde, jeg nævnte, at de forskellige kategorier, erhvervslivet osv., ikke havde økonomi til at bygge og ikke havde lyst til at investere. Det var det, jeg mente. Behovet er der, men man må opbygge den økonomiske baggrund og den optimisme, der skal til.

Det er dog rørende, for man kan jo, hvis man ser bort fra de forskellige kæpheste, blive herligt enige med en hel del. Jeg vil da ligesom hr. Knud Damgaard gerne være med til at reparere statens smukke gamle bygninger, men det, der hele tiden går igen, er: hvor kommer pengene fra? Og det er det samme, når man ser socialdemokratiets dagsordensforslag. Da er det, som vi har været vant til, da socialdemokratiet regerede, at man bare siger: der skal bruges så og så mange milliarder til ditten eller datten. Hav-